Я пав духом на час, я заслаб в самоті,
Весь погнувся під горя вагою;
Враз померхли були ідеали святі,
Я не бачив зорі за нудьгою.

Стежку стратила десь журна думка моя,
Подалась на сумне кладовище,
Зворушилось дрібне, роздратоване "я",
Від усього зробилось найвище.

Я ридати почав, проклинати людей,
Я почав на весь світ нарікати,
Перестав одрізнять блескіт світлих ідей,
Забув звагу — братів рятувати.

Власні болі самі в моїм серці жили,
Я знікчемнів у власних недугах;
А що ближніх моїх муки гірш опрягли,
То яке мені діло до других?

Тяжко сльози лились, що у мене нема
Та й довіку не буде вже друга;
Остогидла мені до загину тюрма,
З виду темна не сходила смуга.

І що далі, то більш падав я на шляху,
Був німішим на погуки світа,
Тільки нишком співав про недолю лиху
Та про марно потрачені літа.

Гей, куди ж подівались так швидко вони,
Палкі пориви, мрії юнацькі,
Найпевніші, либонь, вільних днів звістуни?
Що приборкало крила козацькі?

О, простіть мене ви, непохитні борці,
Та погляньте знов приязним зором!
Про знемогу мою, про хвилини оці
Мені навіть і згадувать сором.

В грудях жвавість росте; думка кличе вперед;
Відживають колишні заміри;
Перейшов по душі дошкульний уверед;
Знов я повен надії та віри.

Обійняв би весь мир, словом всіх повітав,
З побажанням удавсь голубливим...
І здається мені, що надовго б я став
Після того міцним та щасливим.

Хай ніколи, ніде не збувається все,
Що у снах зачарованих сниться,
Хай у прірву мене життя вихром знесе,
Знаю: сонце на хвильку міниться.

Хочу жити я знов, працювать без кінця,
Власні жалі порвати з докором.
Згиньте ж, туги мої! Ви не гідні слівця,
Про вас навіть і згадувать сором!